

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Ivany Placek a JUDr. Michala Fridricha v právní věci žalobce: R [redacted] L [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zast. JUDr. Karlem Seidlem PhD., advokátem se sídlem Jiráskova 2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o **zaplacení 300.000,- Kč s přísl.**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31.1.2013 č.j. 15C 232/2010-125,

t a k t o :

- I. Odvolání žalobce proti výroku rozsudku soudu I. stupně o povinnosti žalovaného zaslat žalobci písemnou omluvu se **o d m í á.**
- II. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé **p o t v r z u j e.**
- III. Ve výroku o náhradě nákladů řízení se rozsudek **m ě n í** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před

soudy všech stupňů 65.252,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Karla Seidla, Ph.D.

- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem zamítl soud I. stupně žalobu, kterou se žalobce domáhal na žalovaném 150.000,- Kč s přísl. a úroku z prodlení z částky 300.000,- Kč od 16.2.2010 do 14.8.2010. Žalovanému současně uložil, aby žalobci zaslal písemnou omluvu ve výroku rozsudku uvedeného znění a uložil mu povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 20.207,- Kč. Žalobce se podanou žalobou domáhal na žalovaném celkem 300.000,- Kč s přísl. z titulu zadostiučinění za nemajetkovou újmu na podkladě § 31a zák.č. 82/98 Sb., která mu měla vzniknout nezákonným trestním stíháním.

Soud I. stupně vyšel z nesporného tvrzení účastníků, podle něhož bylo usneseními Policie ČR ze dne ze dne 19.6.2007 č.j. [REDAKCE] a ze dne 7.11.2006 č.j. [REDAKCE] zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestné činy porušování povinností při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1 TZ, zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) TZ a zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 TZ a následně i pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 a 2 TZ. Proti usnesením podal žalobce neúspěšně stížnost. Následně byl žalobce obžalován z uvedených trestných činů a rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 27. 6. 2008 č.j. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Karlových Varech ze dne 4.9.2009 č.j. [REDAKCE] byl obžaloby zproštěn. Žalovaný ve svém stanovisku ze dne 25.8.2010 (v rámci předběžného projednání nároku) nesporeval nezákonnost shora uvedených rozhodnutí a žalobci vyslovil omluvu za nezákonné trestní stíhání, kterou spolu s vydáním zprošťujícího rozsudku shledal dostatečným zadostiučiněním ve smyslu § 31a odst. 2 zák.č. 82/98 Sb.

Soud I. stupně o nároku rozhodl rozsudkem ze dne 9.12.2010 č.j. 20Co 57/2011, kterým žalobě vyhověl co do 45.000,- Kč a ohledně 255.000,- Kč s přísl. a úroku z prodlení z částky 300.000,- Kč žalobu zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobce rozsudkem ze dne 31.3.2011 č.j. 20Co 57/2011-57 tento

rozsudek ohledně 150.000,- Kč s přísl. a úroku z prodlení z částky 300.000,- Kč od 16.2.2010 do 14.8.2010 potvrdil a dále jej změnil tak, že žalobci přiznal dalších 105.000,- Kč a zákonný úrok z prodlení z částky 150.000,- Kč od 15.8.2010 do zaplacení. V rozsahu potvrzujícího výroku a ve výroku o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů toto rozhodnutí zrušil k dovolání žalobce NS ČR svým rozsudkem ze 27.6.2012 č.j. 30Cdo 2813/2011-74. V tomto rozhodnutí dovolací soud v obecnosti vymezil kritéria, indikující rozsah nemajetkové újmy, způsobené trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsouzením, povahou trestní věci, délkou trestního řízení a následky způsobenými v osobnostní sféře poškozeného. Uvedl dále, že výše zadostiučinění se nemá spojovat s výší přiznávanou v řízení o kompenzaci porušení práva na přiměřenou délku řízení a ve vztahu k tomuto konkrétního případu akcentoval, že při stanovení výše zadostiučinění neposuzoval věc podle uvedených zásad a že zejména nebyly pro nedostatečná důkazní zjištění plně zohledněny individuální následky, způsobené žalobci trestním řízením v osobnostní sféře. Odvolací soud poté svým usnesením ze dne 6.9.2012 č.j. 20Co 57/2011-82 rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení k provedení žalobce navrženého dokazování k prokázání individuálních následků předmětného trestního stíhání v osobnostní sféře žalobce a jejich posouzení způsobem dovolacím soudem naznačeným.

Soud I. stupně poté doplnil dokazování výpověďmi žalobce a svědků D. L. B. L. a R. K. Z nich vzal za prokázaný zásah do osobnostní roviny žalobce s tím, že trestní stíhání způsobilo změnu chování žalobce, který byl

Při rodinných setkáních ani členové rodiny nevěřili, že je nevinný, kvůli jeho trestnímu stíhání se názorově rozdělila i obec. Z výpovědi svědka K. vzal soud za prokázané, že o trestním stíhání žalobce se diskutovalo i mezi dalšími osobami a také těžkosti s pracovním zařazením žalobce. Z internetového portálu a a relace ze dne vzal za prokázané informování veřejnosti médii o trestním stíhání žalobce.

Soud I. stupně poté s odkazem na §§ 1, 5, 7 odst. 1, 8 odst. 1 a 31a odst. 1 zák.č. 82/98 Sb. zopakoval, že ve věci byla vydána nezákonná rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 7.11.2006 č.j. a usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 19.6.2007 č.j.) a že je dán odpovědnostní titul pro poskytnutí odškodnění za nemajetkovou újmu žalobce. Konstatoval dále, že při posouzení výše zadostiučinění přihlédl ke složitosti trestního řízení, jednání poškozeného a zejména k trestu, který žalobci v předmětném trestním stíhání hrozil. K tomu uvedl, že zákonná trestní

sazba za trestné činy, pro které byl žalobce stíhán, se pohybuje při maximální horní hranici možnosti odnětí svobody na tři roky. Žalobce nebyl stíhán vazebně a povaha trestné činnosti, pro kterou byl stíhán, zpravidla nepůsobí přílišné společenské odsouzení stíhaného, jak by tomu mohlo být v případech trestního stíhání pro trestný čin proti životu a zdraví, svobodě a lidské důstojnosti nebo hrubě narušující občanské soužití, apod., avšak jeho trestní stíhání vešlo ve všeobecnou známost, bylo medializováno. Délka trestního řízení, které trvalo od 7.11.2006 do 4.9.2009, tj. cca tři roky, je přiměřená.

Žalobce uvedl, že mu trestní stíhání způsobilo celou řadu komplikací v běžném životě, v rodině, volnočasových aktivitách a v pracovní oblasti jeho života. Soud I. stupně vzal za prokázaný zásah do rodinného života, kdy [REDAKCE]

působení trestního stíhání žalobce na jeho psychiku ([REDAKCE])

[REDAKCE] Soud I. stupně přihlédl i ke skutečnosti, že o trestním stíhání žalobce informovala média, nicméně neztotožnil se zejména s výkladem televizní reportáže, neboť neshledal, že by v ní státní zástupce informoval veřejnost zaujatě. K tomu zdůraznil, že státní zástupce je ze své profese „zaujatý“ a musí být přesvědčen o vině pachatele. V televizní reportáži nijak nevybočil z obvyklých informativních rozhovorů pro média. Žalobce netvrdil, že by orgány činné v trestním řízení postupovaly vůči němu záměrně nesprávně nebo se jej snažily záměrně kriminalizovat a neuváděl ani žádné skutečnosti, ze kterých by mohl být učiněn závěr, že jeho trestní stíhání nemuselo být ani zahájeno nebo že mohlo být skončeno mnohem dříve. Na základě těchto úvah dospěl soud I. stupně k závěru, že již priznaná částka shora označenými rozsudky soudů obou stupňů ve výši 150.000,- Kč je finančně dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu, vzniklou žalobci vydáním nezákonného rozhodnutí. Nad rámec požadavku žalobce uložil vzhledem k závěru o nutnosti reálně účinné nápravy vzniklého stavu žalovanému povinnost zaslání písemné omluvy, a to s ohledem na prokázaná tvrzení žalobce o negativních reakcích veřejnosti na jeho trestního stíhání a medializaci jeho případu. Žalobu ohledně zbývajících nároku včetně úroku z prodlení z částky 300.000,- Kč od 16.2.2010 do 14.8.2010, požadovaného i za dobu zákonem 82/1998 Sb. poskytnutou žalovanému k projednání nároku, proto zamítl. S odkazem na § 142 odst. 3 o.s.ř. přiznal soud I. stupně žalobci náhradu nákladů dovolacího řízení s konstatováním, že za předchozí řízení „již bylo před soudem I. stupně a soudem odvolacím již v rámci úspěchu žalobce rozhodnuto a tyto také byly vyplaceny“ a že „v přezkoumávaném rozsahu“ nebyl žalobce úspěšný.

Proti rozsudku podal žalobce včasné odvolání, směřující do všech jeho výroků. Namítl s odkazem na § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o.s.ř., že je pro nedostatek konkrétních úvah soudu nepřezkoumatelný a obsáhlé výpovědi žalobce a svědků, významné k prokázání újmy v jeho osobnostní sféře, jsou

v něm nedostatečně prezentovány. K povaze trestní věci zdůraznil, že byl stíhán v době, kdy vykonával [REDAKCE] pro čtyři trestné činy, jež měly s výkonem této funkce souviset. Trestné činy veřejných činitelů jsou chápány jako vysoce společensky nebezpečné a jejich pachatelé jsou společností zvláště negativně odsuzováni, proto je v jeho případě zásah do života vyšší, než v případě jiných osob. K délce trestního řízení poukazyval na to, že se vedlo již od roku 2005, kdy byl policií vyslýchán jako podezřelý. K následkům trestního řízení uvedl, že [REDAKCE]

[REDAKCE], v každé oblasti lidského života se setkával s negativním odsouzením. Tyto důsledky trvají dodnes a s ohledem na to by odpovídající částka zadostiučinění měla být několikanásobně vyšší. V žalobě uvedl, že ve všech stížnostech proti usnesení o zahájení trestního stíhání tvrdil, že posuzované skutky nejsou trestným činem a žádal zastavení trestního stíhání, což žádný orgán činný v trestním řízení nevzal v potaz, jinak by trestní stíhání nemuselo dospět až do fáze soudního řízení. Nesprávný závěr zastával v řízení i státní zástupce, který se též nevhodně vyjádřil v televizní reportáži, k čemuž odvolatel s poukazem na § 2 odst. 5 tr. řádu a zák.č. 283/93 Sb. dovozoval, že státní zástupce má v trestním řízení jednat nestranně. Odvolatel uzavřel, že poskytnutá částka 150.000,- Kč není v jeho případě postačujícím finančním zadostiučiněním, postačující není ani soudem I. stupně uložená písemná omluva, která ani nebyla předmětem řízení. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení nebo aby jej změnil a žalobě ohledně 150.000,- Kč s přísl. vyhověl.

Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku s poukazem na to, že soud I. stupně učinil z dostatečných skutkových zjištění příslušné právní závěry, a zabýval se všemi dovolacími soudem označenými kritérii. Žalovaný se přesto neztotožňuje s některými jeho dílčími závěry. Nedošlo zejména k žádnému zásahu do pracovního života žalobce, neboť podle svědecké výpovědi měl žalobce ihned po skončení [REDAKCE] možnost vrátit se do svého původního zaměstnání. Trestní stíhání bylo zahájeno z podnětu občanů, z toho žalovaný usuzuje, že žalobce neměl ideální pověst ve svém bydlišti již před jeho zahájením, medializaci jeho případu nelze přičítat jen orgánům činným v trestním řízení, ale též jeho politickým protivníkům. Nebylo prokázáno, že by žalobce nebyl [REDAKCE] jen z důvodu trestního stíhání. Žalovaný se ztotožňuje s názorem žalobce, že státní žalobce nemá být při výkonu své funkce zaujatý, nicméně z namítané televizní reportáže nelze takovou zaujatost dovodit. Z odůvodnění zprošťujícího rozsudku se podává, že se staly skutky, kladené žalobci za vinu, z čeho je zřejmé, že [REDAKCE] nevykonával dostatečně odborně. Osobu vykonávající veřejnou funkci je také nutno co do jejího jednání posuzovat přísněji. Z rozhodnutí dovolacího soudu není zřejmé na jakém důkazním základě byl vysloven závěr, že dosud žalobci

poskytnuté zadostiučinění je nepřiměřeně nízké a judikaturou NS ČR není vyloučeno, aby vedle sebe obstálo peněžití zadostiučinění i omluva, kterou žalovaný shledává pro daný případ namíste a již ji žalobci poskytl.

Odvolací soud v první řadě odmítl podle § 218a písm. b) o.s.ř. odvolání žalobce do výroku o omluvě jako subjektivně nepřijatelné. Právo podat odvolání svědčí ve smyslu § 201 o.s.ř. jen tomu z účastníků, jemuž byla napadeným rozhodnutím způsobena v jeho právech újma. Výrok rozsudku soudu I. stupně o povinnosti žalovaného dát žalobci písemnou omluvu je jednoznačně ve prospěch žalobce, proto mu právo odvolání proti němu nenáleží. K vysvětlení postupu soudu I. stupně lze odkázat na judikaturu NS ČR, podle níž není ve vztahu k nárokům na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu soud ve smyslu § 31a odst. 2 věta první zák.č. 82/1998 Sb. při stanovení formy zadostiučinění (za předpokladu důvodného uplatnění nároku vůbec) vázán tím, čeho se žalobce žalobním návrhem domáhá (viz rozhodnutí sp.zn. 30Cdo 1081/2012) a způsobitým satisfakčním prostředkem ve smyslu § 31a odst. 2 zákona je také omluva (viz rozhodnutí sp.zn. 30Cdo 2357/2010).

Odvolací soud poté přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé a ve výroku o náhradě nákladů řízení a odvolání opodstatněným neshledal.

Odvolací soud předesílá, že rozhodnutí dovolacího soudu, kladoucí si v první řadě za cíl zobecnění principů posouzení zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou trestním řízením, které neskončilo odsuzujícím rozsudkem, se konkrétními okolnostmi tohoto případu zásadním způsobem nezaobíralo. Závěr, že dosud žalobci (pravomocně) přiznané finanční zadostiučinění je nepřiměřeně nízké, je proto nutno chápat podmíněně v závislosti na následně učiněných zjištěních ohledně konkrétních poškození v osobnostní sféře žalobce a na posouzení dovolacím soudem uvedených kritérií. V prve uvedeném směru provedl soud I. stupně dokazování podle žalobcových návrhů v dostatečné míře a učiněná zjištění zásadně správně posoudil po stránce skutkové i právní. Soud I. stupně též z pohledu konkrétních okolností případu zhodnotil všechna dovolacím soudem označená kritéria a žalobce mu nedostatečnou konkrétnost jeho rozhodnutí vytýká zásadně neopodstatněně. Důkazní zjištění (výpovědi svědků) interpretoval v míře pro posouzení učiněných zjištění dostatečně při vědomí, že podle § 157 odst. 2 o.s.ř. věta první za středníkem není přípustné do rozsudku opisovat skutkové přednesy a provedené důkazy (tedy např. doslovná znění výpovědí svědků).

Z pohledu povahy trestných činů, kladených žalobci za vinu (jak vyplývá z rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech sp.zn. [REDAKCE], jímž

odvolací soud provedl v souladu s § 213 odst. 4 o.s.ř. důkaz), je zřejmé, že žalobci nehrozil vysoký trest, neboť pro všechny trestné činy, z nichž byl obviněn (zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c) zák.č. 141/61 Sb. /tr. zák., zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr.zák., podvod podle § 205 odst. 1 a 2 tr.zák. a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 tr.zák.) byl stanoven maximální trest odnětí svobody na tři roky. Žalobce tedy byl při teoretické úvaze o jeho odsouzení za všechny tyto trestné činy ohrožen nejvýše souhrnným trestem v trvání tří let odnětí svobody (§ 35 odst. 1 a 2 zák.č. 141/61 Sb.) Z tohoto pohledu není zásadně významné, že byl obviněn ze čtyř trestných činů (které všechny souvisely s výkonem [REDAKCE]). Z poměrně nízké trestní sazby i z povahy skutků, jež měly být uvedenými trestnými činy

[REDAKCE])
vyplývá oproti přesvědčení žalobce i nízká míra společenské nebezpečnosti trestných činů, kladených mu za vinu. Není též pochyb o tom, že na obviněného z trestných činů hospodářského a souvisejícího charakteru pohlíží veřejnost obecně shovívavěji než na obviněného z obecné kriminality. Samotná okolnost, že žalobce byl obviněn v postavení veřejného činitele, neměla na charakter trestní věci s ohledem na skutkové podstaty uvedených trestných činů zásadní vliv (mohla však, jak níž uvedeno, mít vliv na míru poškození jeho pověsti v rámci dopadů trestného stíhání do jeho osobnostní sféry). Žalovanému je v této souvislosti nutno přisvědčit v tom, že u osob vykonávajících veřejnou funkci je namísto přísnější náhled na její jednání a případná pochybení při výkonu funkce. Nelze pak dovozovat, že žalobci mohla vzniknout vyšší nemajetková újma z toho důvodu, že byl trestně stíhán v době, kdy vykonával veřejnou funkci. Ten, kdo vykonává veřejnou funkci, si naopak musí být vědom toho, že jeho činnost je pod vyšší veřejnou kontrolou a zároveň je třeba u takové osoby předpokládat vyšší míru odolnosti vůči stresovým faktorům, mezi něž se řadí i trestní stíhání.

Trestní stíhání žalobce, tedy i doba trvání jeho nejistoty, úzkostí a obtíží tímto stíháním vyvolaných, čítala necelé tři roky. Žalobcem v odvolání nově uplatněné tvrzení, že již v roce 2005 byl vyšetřován jako podezřelý, je s odhlédnutím od jeho nepřipustnosti ve smyslu § 205a odst. 1 o.s.ř., nerozhodné, neboť podstatná pro délku trestního stíhání je doba od vznesení obvinění do pravomocného skončení trestního řízení. Žalobce do koncentrace řízení (ke konci jednání soudu I. stupně dne 2.12.2010) netvrdil a v řízení nevyšlo najevo, že by jeho trestní stíhání mělo šikanózní charakter, tedy, že by bylo zahájeno zjevně bezdůvodně nebo s cílem jej poškodit. Ze samotné okolnosti, že nebylo vyhověno jeho stížnostem proti zahájení trestního stíhání a žádostem o jeho zastavení, nelze takový závěr činit. V tomto směru není namíste ani přeceňovat

žalobcem zdůrazňované prohlášení státního zástupce v podvečerních televizních zprávách ([REDACTED]), které nevybočilo z mezí pouhého konstatování faktu (že dotyčný zástupce ještě osobně neřešil případ, kdy by byl takový rozsah /trestné/ činnosti) a nelze je interpretovat jako výraz nemístné zaujatosti proti obviněnému.

Žalobce svou výpovědí a výpověďmi slyšených svědků prokazoval míru dopadu trestního stíhání do jeho osobnostní sféry. Z důkazních zjištění soudu I. stupně vyplynulo, že v důsledku dotyčného trestního stíhání došlo po přechodnou dobu k [REDACTED]

[REDACTED]. Míru negativního dopadu trestního stíhání žalobce nebyla vysoká ani v oblasti jeho pracovního uplatnění. Žalobce po určitou dobu i po dobu trestního stíhání vykonával [REDACTED] a s obstaráním vhodného zaměstnání neměl, jak vyplynulo z jeho výpovědi i výpovědi svědka K [REDACTED] zásadní potíže – zprvu pracoval [REDACTED] a poté ve své původní profesi [REDACTED]. Nejvíce v důsledku trestního stíhání žalobce zjevně utrpěla jeho pověst v místě jeho bydliště, což bylo v případě žalobce umocněno tím, že se jedná o [REDACTED] a jeho trestní stíhání již z tohoto důvodu vešlo v obecnou známost. Tuto skutečnost, stejně jako medializaci žalobcovy případu, však odvolací soud zhodnotil již ve svém předchozím rozhodnutí a vzal ji v úvahu při stanovení výše zadostiučinění v penězích. K tomu doplňuje, že zmínka o trestním stíhání žalobce v tisku, internetovém zpravodajství a v televizním vysílání (v podvečerních zprávách) zjevně neměla na pověst žalobce v obci zásadní vliv, neboť jeho okolí bylo o trestním stíhání informováno již s ohledem na to, že byl [REDACTED] (mohla však zvýšit míru je frustrace z trestního stíhání).

Ve výše uvedeném rozhodnutí dospěl odvolací soud k částce 150.000,- Kč, náležející žalobci na zadostiučinění podle § 31a odst. 2 zák.č. 82/98 Sb. za použití částky 30.000,- Kč za rok trestního stíhání, k čemuž přičetl další dva roky po jeho skončení při úvaze o dopadech trestního stíhání na pověst žalobce, přesahujících dobu jeho trvání. Poslední závěr však shledal dovolací soud nesprávným a dovodil, že „trvání negativního zásahu v osobnosti žalobce se nutně ohraničuje maximálně dobou trvání řízení, neboť z hlediska časového je téměř vyloučeno určit dobu, po kterou bude mít zahájení a vedení trestního stíhání v osobnostní rovině žalobce (osoby poškozené) negativní následky i po jeho skončení.“ Je-li tedy ve smyslu pro odvolací soud závazných závěrů dovolacího soudu (§ 226 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 243g odst. 1 o.s.ř.) doba trvání nemajetkové újmy, odškodnitelné podle § 31a odst. 2 zák.č. 82/98, ohraničena dobou trvání trestního řízení, obdržel žalobce na již priznaném a vyplaceném finančním zadostiučinění 50.000,- Kč za jeden rok trvání řízení,

případně za rok hrozícího trestu odnětí svobody. To je za toto časové období více, než bylo přiznáno např. ve věci vazebně stíhaného poškozeného s hrozící podstatně vyšší trestní sazbou, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 26C 297/2011 (rozhodnutí odvolacího soudu sp.zn. 20Co 48/2013), v částce 45.000,- Kč za rok. Při reflexi závěrů dovolacího soudu o tom, že výše přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech skutkově obdobných, je pak celkových 150.000,- Kč žalobci již pravomocně přiznaných spolu se soudem I. stupně prisouzenou omluvou, využitelnou žalobcem pro případné zveřejnění za účelem očištění jeho jména, s přihlédnutím k povaze trestní věci, délce trestního řízení i následkům způsobeným v osobnostní sféře žalobce, dostatečnou satisfakcí za nezákonné rozhodnutí, spočívající v zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením.

Odvolací soud z popsaných důvodů zamítavý výrok rozsudku soudu I. stupně, včetně správně zamítnutého úroku z prodlení za dobu od 16.2. do 14.8.2010, podle § 219 o.s.ř. potvrdil. O náhradě nákladů řízení nerozhodl soud I. stupně správně, když převážně (co do náhrady nákladů za předcházející řízení ve dvou stupních) odkázal na dovolacím soudem zrušené rozhodnutí o této náhradě, obsažené v rozsudku Městského soudu v Praze dne 31.3.2011 č.j. 20Co 57/2011-57, které nahradilo nákladový výrok rozsudku soudu I. stupně ze dne 9.12.2010 č.j. 20Co 57/2011. Zrušené rozhodnutí je nutno nahradit novým a není přitom významné, že žalovaný v mezidobí zrušeným rozhodnutím přiznanou náhradu nákladů řízení plnil. Nárok na náhradu nákladů má svůj základ v procesním rozhodnutí o této náhradě, bez něhož se jedná o plnění bez právního důvodu. Dříve uskutečněné plnění na náhradu nákladů řízení si účastníci na podkladě soudního rozhodnutí musí vypořádat podle zásad o bezdůvodném obohacení. Nárok žalobce na náhradu nákladů řízení vychází z § 142 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 243g odst. 1 věta druhá o.s.ř. Odvolací soud musel nově určit náhradu nákladů řízení co do odměny advokáta žalobce podle § 7 vyhl.č. 177/96Sb. s ohledem na v mezidobí provedené zrušení vyhl.č. 484/2000 Sb. nálezem Ústavního soudu č. 116/2013 Sb. Odměna advokáta z žalovaných 300.000,- Kč činí za 1 úkon právní služby 9.500,- Kč, dále mu podle §13 odst. 1 vyhlášky náleží za každý takový úkon náhrada hotových výdajů ve výši 300,- Kč. V řízení v prvním stupni byly provedeny 3 úkony právní služby, v odvolacím řízení 2 úkony právní služby a v dovolacím řízení 1 úkon právní služby, celkem tak žalobci náleží na odměně advokáta a náhradách jeho výdajů 58.800,- Kč, dále mu podle § 13 odst. 4 vyhl.č. 177/96Sb. cestovné v částce 2 x 1.664,- Kč za cestu Karlovy Vary – Praha a zpět na jednání soudu I. stupně a soudu odvolacího osobním vozidlem Mazda a náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 a 3 vyhlášky celkem za 16 půlhodin po 100,- Kč a 21 % DPH ze všech těchto částek. V dalším řízení před soudem I. stupně s předmětem 150.000,- Kč s přísl. měli oba účastníci ve

smyslu § 142 odst. 2 o.s.ř. s ohledem na přisouzenou omluvu zhruba shodný úspěch, žalobci proto náhrada nákladů řízení nenáleží. Změnou nákladového výroku rozsudku soudu I. stupně za použití § 221a o.s.ř. proto odvolací soud přiznal žalobci náhradu nákladů předcházejícího řízení ve výši 77.110,- Kč. V tomto odvolacím řízení žalobce úspěch neměl, žalovanému však náklady, na jejichž náhradu by měl podle § 142 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. právo, nevznikly.

Proti tomuto rozsudku je za podmínek § 237 o.s.ř. přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 27. června 2013

JUDr. Irena Saralievová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Hradová Jana